

Premier – La Marche de L'Empereur

November 3-án mutatták be a hazai mozikban A pingvinek vándorlása című francia természetfilmet. Hogy a zord időjárású sarkvidéken forgatott 13 hónapos pingvinélet dokumentje miért verte félre a politikai, vallási és tudományos harangokat a tengerentúlon és miként telítette több tízmillió dollárnyira a kasszákat? Nos kérem, ez legalább annyira érdekes történet, mint az alternatív Nobel...

© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva

A filmszínház székébe vetve magam izgatottan vártam, ragadjon át reám is az amerikai nézők áhítata és harciassága, s példájukat követve a vetített képsorok hatására nyomban családvédelmi lelkigyakorlatokat szervezhessek, vagy éppen liberálisok zászlajával tüntethessek. Ugyanis elterjedt a híre annak, hogy e produkció következtében

egyházközösségek a *Szentlélek* kifürkészhetetlen útjára lelve a szívek érintését hirdetik, míg például a meleg kirekesztettség-érzetükben inkább a rendező nyakát érintenék, többek spirituális jelképeket lobogtatnak, mások prostituáltakról, *Krisztusról*, hűségéről és hermafroditizmusról regélnek... Mármost lássuk, mi is történik a filmben. Megtudhatjuk, hogy bizony az

antarktisi pingvineknek nemcsak *Nobel-díjas* széklet-röppályája érdemes a világ figyelmére – hanem az a nyomóerejéhez méltó eltökéltsége és kitartása is, amely a fajfenntartással kapcsolatos tevékenységüket jellemzi. Dióhéjban a történet: ha eljő az idő, pingvinek ezrei kelnek ki az óceán habjaiból, s hóban-fagyban-libasorban masíroznak a Déli-sark kietlen belsejébe,

párási helyükre. Pingvinlányok csőr-párbajjal megvívják legényeikért, párokba rendeződve szerelmes tekintetek villanásában röpké tömegszex-jelenetnek lehetünk tanúi, majd ennek okán tömeges tojásgyártásnak.

Az immáron asszonnyá vált madarak fajfenntartó golyóbisaikat általadják hím párjuknak őrzésre és kikeltésre, ők pedig len eltotyognak az óceánhoz halhabzsolásra.

Hastelvé sprintelnek vissza a csapathoz, hol a fiókák világrajövele, no meg a viszontlátás feletti össznépi családi örvendezés után a kiéhezett pingvinpapák ajúlodoznak s indulnak élelem után.

Az újabb családi szétválás és egymásra találás újabb örvendezést szül, s ez az utanként több hónapos vándorlás mindaddig folytatódik, míg a született pingvincsemete fel nem cseperedik; ekkor mindenki el és szét, azaz vissza az óceán habjaiba. S mindez minden évben megismétlődik, véres, fókafalta, ragadozómadár-támadta drámákkal, folyvást tomporra esetlenkedő humorral, szívbemarkoló, megríkató fagyhalálokkal, has-összedörzsölgető *l'amour*-okkal.

Hogy ez miért merített mély, szinte végbélig nyúló visszértágulatos meditációba ily sok embert, „más” csoportokban hogyan keltett néhány pingvincsalád nyilvánosan megalázó, övönaluli érzéseket? Mi módon indított el

egy gyönyörű, még sosem látott képekkel teli és remek zenével kísért természetfilm kultuszú nőtt hisztérikus politikai, vallási, szexuális hovatartozási és egyéb csatákat? Talán mert igaz

lehet a mondás, miszerint nagyobb a különbség ember és ember, semmint némely ember és állat között...

Halusz Léna

© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva

ILLUSZTRÁCIÓK

© Warner Independent Pictures.
No other uses are permitted without the prior written consent of owner. Use of the material in violation of the foregoing may result in civil and/or criminal penalties.